

PŘIŠLI DO PEKLA. TEĎ V NĚM MUSÍ PŘEŽÍT.

KATABÁZE

OD AUTORKY BESTSELLEROVÉHO ROMÁNU BABYLON

R. F. KUANGOVÁ

PŘELOŽILA DANIELA ORLANDO

KATABÁZE

BRNO 2026

R. F. KUANGOVÁ

**Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.**

Katabasis

Copyright © 2025 by R. F. Kuang

All rights reserved

Jacket design by Ellie Game/HarperCollins

Jacket illustration © Philipp Beck

Illustrations and maps © Patrick Arrasmith

Translation © Daniela Orlando, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3130-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-3131-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3132-5 (MobiPocket)

✦ ✦ ✦ BENNETTOVI, ✦ ✦ ✦
✦ ✦ ✦ ÚŽASNÉMU, ✦ ✦ ✦
ZBOŽŇOVANÉMU

POZNÁMKA AUTORKY

Někteří učenci zmiňovaní v textu jsou skuteční lidé, a až na několik výjimek, které jsou snad zcela zřejmé, jsem se snažila vystihnout jejich názory přesně. Kniha Dereka Parfita *Osoby a důvody* opravdu vyšla v roce 1984, což se mi do časové osy příběhu velice hodilo. Aristotelés sice neuzívá termín „nebeský vesmírný červ“, ale je to hezký způsob, jak si představit fyziku v jeho pojetí. Stať Michaela Huemera „Bytí je důkazem nesmrtelnosti“ je z roku 2019, zde však tvrdím, že vyšla v šedesátých letech. Je to smyšlenka stejně jako většina téhle knihy.

KAPITOLA I

Podobá se totiž — co ostatním lidem zůstává skryto —, že ti, kteří se správně chápou filosofie, nezabývají se sami ničím jiným než umíráním a smrtí. Jestliže je to tedy pravda, bylo by přece podivné po celý život se nestarat o nic jiného než o to, ale když vskutku přijde, oč se odedávna starali a čím se zabývali, aby se pro to mrzeli.

Platón, *Faidón*

Cambridge, podzimní trimestr, říjen. Vítr studil, slunce se schovávalo a o prvním vyučovacím dni, kdy správně měla vtloukat studentům do hlavy, jak je nebezpečné pomáhat si při biflování karteziánským odlučovacím zaklínadlem, pokud člověk nechce každou chvíli odbíhat na záchod, se Alice Lawová vydala vysvobodit duši svého školitele z osmi dvorů pekla.

Profesor Jacob Grimes zemřel při strašlivé krvavé nehodě, kterou v určitém smyslu zavinila Alice, a tak s ohledem na morální povinnost i soukromý zájem — bez profesora Grimese totiž neměla předsedu zkušební komise a bez předsedy zkušební komise nemohla obhájit dizertaci, zakončit studium ani si úspěšně zažádat o místo v oboru analytické magie s vyhlídkou na definitivu — před ní vyvstala potřeba vyprosít si u krále Jamy Milosrdného, vládce podsvětí, aby mu vrátil život.

To není nic lehkého. Za uplynulý měsíc se z ní vlastní pílí stala odbornice na infernologii, odvětví, které nepatřilo k jejím studijním podoborům. V dnešní době nebylo podoborem nikoho, jelikož málokterý infernolog se dožil možnosti publikovat svou práci. Alice po úmrtí profesora Grimese trávil veškerý bdělý čas četbou všech sehnatelných monografií, pojednání a útržků korespondence o putování do pekla a zpět. Zmíněnou cestu podnikl a přežil přinejmenším tucet učenců, kteří o ní mohli podat důvěryhodné informace, ale v uplynulých sto letech jich moc nebylo. Všechny dochované prameny jsou v té či oné míře nespolehlivé, a navíc ďábelsky náročné na překlad. Dantovo líčení zabíhá do tolika nevybíravých jedůvek, že se v nich zpravodajská rovina úplně ztrácí. Jedny z nejaktuálnějších a nejpodrobnějších dosud zaznamenaných popisů tamní krajiny předkládá T. S. Eliot, jenže *Pustá země* je tak auto-referenční, že o statusu očitého svědectví se v jejím případě vedou vážné spory. Orfeovy poznámky jsou jednak ve starořečtině a jednak z větší části skončily na cucky stejně jako on sám. A *Aeneida*, no, to je přece samá římská propaganda. Snad existují i jiné zprávy v méně známých jazycích — prohrabáváním archivů by Alice mohla strávit desítky let —, ale rozpočtové hodiny nepočkají. Průběžné trimestrální hodnocení už se nepříjemně blíží a bez živého a zdravého školitele může Alice maximálně tak doufat v prodloužení stipendia, dokud nepřestoupí jinam a nenajde si nového vedoucího práce.

Jenže Alice nechtěla přestoupit jinam, chtěla mít diplom z Cambridge. A nechtěla jen tak ledajakého školitele, chtěla profesora Jacoba Grimese, vedoucího katedry, nositele Nobelovy ceny a člověka, kterého už dvakrát zvolili rektorem Královské akademie magických umění. Chtěla perfektní

doporučující dopis, který otvírá všechny dveře. V každém štosu chtěla být až úplně nahoře. To znamenalo, že se musí vydat do pekla a musí se tam vydat dnes.

Ověřila si znaky napsané křídou a pak je ještě jednou zkontrolovala. Vždycky odkládala uzavření kruhu až na konec, dokud neměla naprostou jistotu, že ji vyřknutí a tím pádem i aktivování pentagramu nezabije. Jistotu musí mít člověk vždycky. Magická umění vyžadují přesnost. Propalovala úhledné bílé čáry pohledem, dokud se jí nezačaly vlnit před očima. Došla k závěru, že lepší už to nebude. Lidská mysl chybuje, ale ta její nechybuje tak moc jako mysl většiny lidí a momentálně je jedinou myslí, jíž může důvěřovat.

Sevřela křídu. Jeden plynulý tah a pentagram byl hotový.

Zhluboka se nadechla a vkročila do něj.

Samozřejmě to nebude zadarmo. Do pekla se nedá dojít se zdravou kůží. Ale ona si hned na začátku umínila, že tu cenu zaplatí, protože z pohledu věčnosti je přece úplně triviální. Jen doufala, že to nebude bolet.

„Co to vyvádíš?“

Ten hlas znala. Ještě než se otočila, věděla, kdo stojí ve dveřích.

Peter Murdoch: rozepnutý kabát, vykasaná košile, brašna s plandajícími papíry, které může každou chvíli odváť vítr. Alice od počátku nelibě nesla, že Peter se dokázal stát miláčkem katedry, ačkoli vždycky vypadá, jako by se ten den sotva vyhrabal z postele. To ovšem nebylo nic překvapivého — akademický svět respektuje ukázněnost a oceňuje úsilí, ale ještě víc se klaní nenucené genialitě. Peter Murdoch se svým ptačím hnízdem a s postavou strašáka usazeného na rozvrzaném jízdním kole budil dojem, že se

v životě ještě nemusel snažit vůbec o nic. Měl prostě mimořádný talent od narození, všechno to vědění mu bohové nalili do hlavy a ani kapka přitom nepřišla nazmar.

Alice ho nemohla vystát.

„Dej mi pokoj,“ opáčila.

Peter se přiloudal do jejího kruhu, což byl vrchol drzosti. Člověk se má vždycky zeptat, než vkročí do cizího pentagramu. „Vím, co máš za lubem.“

„To teda nevíš.“

„Cuův základní přemístovací pentagram se Setiyovými modifikacemi,“ pokračoval. Na Alice to zapůsobilo, protože obrazec jen letmo přešel pohledem, a navíc z druhého konce místnosti. „Rámanudžanův součet s implikacemi pro Casimirův jev za účelem navázání mentálního spojení s terčem. Osm pruhů pro osm dvorů.“ Roztáhl tvář v úsměvu. „Alice Lawová, ty nezbedo jedna. Ty se snažíš dostat do pekla.“

„Hele, když toho tolik víš,“ odsekla Alice, „tak taky víš, že je tady místo jenom pro jednoho.“

Peter poklekl, posunul si brýle na kořen nosu a svou vlastní křídou hbitě připsal k pentagramu několik úprav. To byla taky pěkná drzost — člověk se má vždycky zeptat, než se pustí do upravování cizího díla. Jenže na Petera Murdocha se pravidla slušného chování nevztahovala. Peter proplouval životem s nedbalostí, kterou omlouvala zase jen jeho genialita. Alice na vlastní oči viděla, jak Peter u čestného stolu polil řediteli koleje talár čokoládovým sirupem a místo výtky se dočkal jen výbuchu smíchu a poplácání po rameni. Když se nějakého prohřešku dopustil Peter, bylo to roztomilé. Alice jednou strávila celou večeři na záchodě, kde si zakrývala ústa rukou a zoufale lapala po dechu, protože shodila na zem ošatku s pečivem.

„A z jednoho jsou dva.“ Peter zatřepal prsty. „Abrakadabra. Teď už místo máme.“

Alice jeho znaky překontrolovala a ke své hrůze si uvědomila, že odvedl bezvadnou práci. Byla by radši, kdyby udělal chybu, která by ho stála aspoň jednu končetinu. A byla by mnohem radši, kdyby vzápětí neprohlásil: „Jdu s tebou.“

„To teda nejdeš.“

Z celé katedry analytické magie cambridgské univerzity byl Peter Murdoch tím posledním, s kým by se jí chtělo sestupovat do podsvětí. Dokonalý, brilantní, nesnesitelný Peter obdržel ve všech klíčových okamžicích nejvyšší ocenění katedry — cenu za nejlepší písemnou práci v prvním ročníku, cenu za nejlepší písemnou práci v druhém ročníku a děkanskou medaili z logiky i z matematiky (to byly Aliciny nejhorší podobory, aby bylo jasno, ale před příchodem do Cambridge nebyla zvyklá prohrávat). Peter patřil k akademikům z akademických rodin, byl to mág vzešlý ze svazku fyzika a bioložky, takže si nevyřčená pravidla věže ze slovniny osvojil dřív, než se naučil chodit. Už shrábl všechny výhody na světě. Ten si práci sežene i bez doporučení od profesora Grimese.

Nejhorší na tom bylo, že se bez výjimky choval mile. Pořád se ometal kolem s tím bezstarostným úsměvem ve tváři, pořád nabízel kolegům pomoc s řešením zádrhelů, na něž naráželi při bádání, pořád se všech účastníků semináře vyptával, jaký měli víkend, ačkoli moc dobře věděl, že ho proplakali nad důkazy, které by on sám zvládl vypracovat ve spánku. Peter se nikdy nevytahoval a nikoho nestíral, prostě jen byl bezelstně lepší a o to víc tím všechny deptal.

Ne, tenhle problém chtěla Alice rozlousknout sama. Nechtěla, aby jí přitom Peter Murdoch mektal přes rameno a vrtal se jí v pentagramech jen proto, že chce být užitečný.

A pokud se jí podaří vrátit se s neporušenou duší profesora Grimese v závěsu, už vůbec se s Peterem nebude chtít dělit o zásluhy.

„V pekle na tebe dolehne samota,“ nedal se Peter. „Bude ti chybět společnost.“

„Já slyšela, že peklo jsou ti druzí.“

„Vtipálku. No tak. Minimálně budeš potřebovat pomoc s nošením výstroje.“

Alice měla v brašně uloženou zbrusu novou čturu perpetuálku (kouzelnou cestovní lahev obsahující vodu na několik týdnů) a lembas (tuhé nutriční plátky s papundeklovou konzistencí, oblíbené u postgraduantů, jelikož se daly zhltnout ve chvílce a zasytily člověka na několik hodin). Na lembasu nebylo nic kouzelného, byly to jen bílkoviny vyextrahované z kdovíkolika tun arašídů a obsahující nelidský podíl cukru. Měla s sebou baterku, jodovou tinkturu, sirky, lano, obvazy a termoizolační pokrývku. Měla s sebou nové, čistounké balení kříd Barkles a v zalaminované složce kopie všech hodnověrných map pekla, které byly v univerzitní knihovně k sehnání. (Každá bohužel předkládala odlišný polohopis. Alice plánovala po příchodu vylézt na nějaké vyvýšené místo a tam si jednu z nich vybrat.) Měla u sebe vystřelovák a dva ostré tesáky. A taky jeden díl Prousta pro případ, že by se někdy v noci nudila. (Upřímně řečeno se ještě nedostala k tomu, aby se do něj zkusila začíst, ale Cambridge z ní udělala člověka, který chce mít Prousta přečteného, a peklo jí připadalo jako vhodné místo pro první pokus.) „Mám všechno v cajku.“

„Stejně ale budeš potřebovat pomoc s hledáním cesty ven z jednotlivých dvorů,“ podotkl Peter. „Peklo je po metafyzické stránce hodně těžký oříšek, víš? Anscombová tvrdí, že už jenom neustálé změny prostorové orientace —“

Alice obrátila oči v sloup. „Nesnaž se prosím tě naznačit, že na pouť do pekla nejsem dost chytrá.“

„Máš s sebou Clearyho?“

„Samozřejmě.“ *Clearyho šablony* by přece nezapomněla. Alice nezapomněla na nic.

„Provedlas křížovou kontrolu všech dvanácti směrodatných verzí Orfeova putování?“

„Samozřejmě že jsem dělala Orfea, kde jinde bys chtěl začít —“

„Budeš umět překročit Léthé?“

„Prosím tě, Murdochu.“

„Budeš umět zkrotit Kerbera?“

Alice zaváhala. O téhle možné překážce věděla — na zmínku o kerberovské hrozbě narazila v Dantově dopise Bernardu Canacciovi, ale žádná jiná práce na ni neodkazovala a jediná kniha, která by mohla obsahovat nějaké vodítko, Vandickova *Dante a doslovné peklo*, už z regálů zmizela.

Během uplynulých měsíců se vlastně z knihovny vypařilo docela dost knih, které potřebovala, a často si je někdo vypůjčil ve stejný den, kdy se pro ně vydala. Všechny překlady *Aeneidy*. Všechna středověká pojednání o Lazarovi. Jako by ve skladu strašil nějaký poltergeist předjímající každickou fázi jejího projektu.

Rozbřesklo se jí. „Tys...“

„...pracoval na stejném výzkumu,“ dopověděl za ni. „Jsme v doktorandském studiu až po uši, Alice. Nikdo jiný nám ty dizertace vést nemůže. Nikdo jiný na to není dost inteligentní. A pořád ještě nás toho spoustu nenaučil. Musíme ho přivést zpátky. A dvě hlavy jsou v tomhle lepší než jedna.“

Alice se musela zasmát. Celou tu dobu. Všechna prázdná místa na policích, všechny chybějící dílky skládačky. Od počátku to byl Peter.

„Tak mi teda pověz, jak zkrotit Kerbera.“

„To se ti povedlo, Lawová.“ Peter ji zlehka bouchl do ramene. „No tak. Víš, že nám to spolu jde vždycky líp.“

Tak teď už ale opravdu přehání, blesklo jí hlavou.

Nemyslel to vážně. Věděla, že ne, protože to nebyla pravda. Už přes rok to nebyla pravda a jen a jen kvůli němu. Moc dobře si to vybavovala. Jak se teď může chovat tak kamarádsky, nadhazovat tak nenucené průpovídky, jako by pořád byli prváci a hihňali se spolu v učebně, jako by se zastavil čas?

Jenže Peter byl prostě takový. Choval se tak ke každému. Samá vřelost a dobrá nálada, ale jakmile se pokusíš přistoupit blíž, pevnou půdu vystřídá prázdno.

Tak tedy dvě špatné varianty. Neúplné znalosti, nebo Peter. Asi by si od něj mohla vyžádat příslušné knihy — Peter jí sice lezl na nervy, ale podklady nehamounil — a všechno to vykoumat sama. Jenže stipendijní hodiny tikají a v sute-rénu hnijí jisté tělesné orgány. Na to prostě nemá čas.

„No dobře,“ řekla. „Doufám, že sis přinesl vlastní křídý.“

„Dva čerstvé balíčky shropleyek,“ odpověděl vesele.

Ano, věděla, že má radši křídý značky Shropley's. Zná-mka charakterové slabosti. Aspoň se s ním nebude muset dělit.

Přitáhla si batoh k sobě a zkontrolovala, že žádný řemínek nepřesahuje obvod pentagramu. „V tom případě zbývá už jenom zaklínadlo. Můžeme?“

„Počkej,“ zadržel ji Peter. „Víš, co to stojí?“

Jistěže věděla. Proto se přece badatelé vydávají do pekla jen vzácně. Nejde o to, že by bylo tak těžké se tam dostat. Stačí jen vyhrabat všechny správné důkazy a osvojit si je. Jde o to, že výprava tam dolů málokdy omlouvá cenu.

„Půlku zbývající délky života,“ odpověděla. Sestup do pekla obnáší překonání hranic mezi světy, a to vyžaduje

organickou energii, jakou pouhá křída nepojme. „Přijdu o plus minus třicet let. Já vím.“

Tohle rozhodnutí ji však nestálo skoro žádný vnitřní boj. Chtěla by radši dokončit studium, dopídit se úžasných poznatků a odejít se vši parádou? Nebo radši dožít zbytek přirozené délky života, šedovlasá, uslintaná, všemi zapomenutá, a užírat se výčitkami? Copak si Achilles nezvolil smrt v bitvě? Na katederních recepcích vídala emeritní profesory a profesorky, ty ubohé afatické dekorace, a stáří se jí nezdálo jako lákavá vyhlídka. Bylo jí jasné, že její rozhodnutí by kýmkoli mimo akademický svět otřásl. Jenže nikdo mimo akademický svět by to nepochopil. Kvůli profesorskému postu by obětovala svého prvorozeného. Uťala by si končetinu. Dala by za něj cokoli, jen kdyby si uchovala mysl, jen kdyby jí pořád fungovala hlava.

„Chci dělat magii,“ dodala. „Odkakživa si nepřeju nic jiného.“

„Vím,“ přisvědčil Peter. „Já taky. A... a potřebuju to udělat. Musím.“

Napjaté ticho. Alice zauvažovala, jestli nemá vyzvídat, ale věděla, že Peter jí nic neprozradí. Když došlo na osobní záležitosti, byl jako kamenná zeď. Jak snadno uměl zmizet za tím vyrovnaným úsměvem!

„Tak to bychom měli.“ Peter si odkašlal. „Tak já si třeba vezmu latinu a ty řečtinu a čínštinu.“ Zamžoural na úsek u svého pravého chodidla. „Hele, proč tohle není sanskrtem?“

„V sanskrtu si moc nevěřím,“ přiznala podrážděně Alice. To je celý Peter. Přezíravý, i když se tváří, že mu jde jen o vysvětlení. „Místo toho jsem všechny odkazy na buddhistické sůtry zapsala klasickou čínštinou.“

„Aha.“ Peter si odkašlal. „To by snad mohlo fungovat. Když myslíš.“

Zakoulela očima. „Tak na tři, až řeknu teď.“
„Jasně.“
Odpočítala. „Teď.“
A pustili se do deklamování.

Úděsná, tragická smrt profesora Jacoba Grimese byla předvídatelná a dalo se jí zabránit. A většina lidí netušila, že ji zavinila jen a pouze Alice.

Cvičení, jemuž se ten den věnovali, nebylo o nic riskantnější či extrémnější než tisíce běžných pokusů, které profesor Grimes v oné učebně za ty desítky let uskutečnil. Jen si osvěžoval některé základní principy teorie množin citované v nové stati, která mu vyjde v nejvýznamnějším oborovém časopise *Arkana*. Všechno to byla naprostá rutina, o nic nebezpečnější než jízda na kole, pokud si člověk po sobě překontroluje pentagramy. Práce pro mladší studenty.

Profesor Grimes si po sobě pentagramy nekontroloval. Jeho kariéra už dávno dospěla do fáze, kdy se taková otročina nechává na doktorandech. Život profesora Grimese teď cele patřil pronikavým, hlubokomyslným úvahám. Profesor nahlížel pravdu skrytou za horami a mraky, načez scházel dolů, pronášel výroky jako Mojžíš vracející se ze Sinaje a jeho poskoci pak doladovali detaily. Už si ani nedělal svoje vlastní výpočty a překlady. A rozhodně byl povznesený nad nějaké čmárání křídou, ze kterého pak bolí oči i záda.

Člověku by mohlo připadat nerozumné až hloupé, že nějaký mág vkládá svůj život do rukou přepracovaných a špatně placených doktorandů. Jenže zaprvé, doktorandi profesora Grimese byli nejlepší na světě. Zadruhé, nejnebezpečnější chyby v pentagramu odhalí i doktorandi z těch nejpodřadnějších amerických škol. A tohle je Cambridge.

Kteréhokoli schopného badatele po tolika letech praxe byly takové chyby do očí jako nepřehlédnutelné varovné signály — mezery v obvodových kruzích, špatně napsaná slova, chybné ekvivalence, neukončené závorky. To dokáže každý, kdo je plně při smyslech.

Jenže Alice ten den nebyla plně při smyslech.

Byla pochopitelně přepracovaná a špatně placená, ale doktorandi se v takovém stavu nacházejí běžně a nijak zvlášť se to neřeší. Taky se ale už tři měsíce pořádně nevyspala. Zkonzumovala tolik kofeinu, že se okolní svět tetelil a křídla se jí klepala v ruce. Měla — jako už tolikrát — pocit, že její tělo postrádá pevné hranice, které by je oddělovaly od hmotného světa, a pokud si přestane hlídat vlastní subjektivitu, rozpustí se jako kostka cukru v čaji. Nebyla na tom tak dobře, aby mohla pracovat, a tenhle stav trval už dlouho. Alice ze všeho nejvíc potřebovala hezkou dlouhou dovolenou a potom případně hospitalizaci v nějakém odlehlém ústavu u moře.

Ale vynechat laborku nepřicházelo v úvahu. Profesor Grimes ji už od loňska nepřizval k jediné asistenci na odborném článku, a přestože ta práce byla pod její úroveň a spoluautorství nepřicházelo v úvahu, Alice se zoufale snažila získat si znovu jeho přízeň.

A vůbec, potácet se samou únavou na pokraji zhroucení je standardní stav. Zkrátka se očekává, že člověk bude nějak přežívat na silné kávě a lembasu, dokud nestihne všechny termíny a nebude smět bez následků upadnout do časově neomezeného kómatu. Alice v tomhle rozpoložení strávila většinu postgraduálního studia a nebylo to zas tak hrozné.

Ale to odpoledne byla taky našťvaná, roztrpčená, zaražená a zmítala s ní taková šmodrchanice vzteku a pocitu marnosti, že sebou už jen při zaslechnutí profesorova hlasu

cukala. V jeho bezprostřední tělesné blízkosti, kdy vnímala jeho pohyby a klečela v jeho stínu, se jí těžko dýchalo. Vždycky když se s ním letmo střetla pohledem, zajíkla se a bylo jí na umření.

V takovém prostředí je hodně těžké se soustředit.

A tak při zakreslování pentagramů nedotáhla předepsané smyčky. Dotahování předepsaných smyček je u pentagramů velmi důležité. Pronesením zaklínadla se uvolní nemrtvá energie křídového prachu, a pokud se jí nepodaří správně lokalizovat do pevně vymezeného prostoru, může vybuchnout. I ta nejmenší mezířka může způsobit pohromu. Ty maličké jsou dokonce ještě horší, jelikož všechnu tu energii opravdu efektivně soustřeďují. Každý, kdo kreslí pentagram, proto provádí takzvaný mravenčí test — objede nápis hrotem tužky kolem dokola, aby se ubezpečil, že by ho mravenec mohl projít celý.

Alice mravenčí test neprovedla.

V podstatě se tedy neobtěžovala zajistit, aby tělo profesora Grimese zůstalo netknuté.

Takový přešlap může člověka stát kariéru. A taky by stál, kdyby někdo zahlédl Alicino jméno v laboratorním protokolu nebo měl oficiálně potvrzeno, že vůbec při pokusu asistovala. Následovalo by vyšetřování. Alice by při výpovědi musela do nejmenších podrobností zrekapitulovat všechny své omyly, zatímco členové vyšetřovacího výboru by přemítali, jestli se dopustila neúmyslného zabití, nebo jen ohrožení na životě způsobeného hrubou nedbalostí. Přišla by o stipendium, vyrazili by ji ze studijního programu, musela by absolvovat výslech na akademii a už by na žádné škole včetně těch pochybných, neakreditovaných v zámoří nesměla studovat ani praktikovat magii. To vše za předpokladu, že by neskončila ve vězení.

Ale profesor Grimes obvykle své doktorandy při pokusech neuváděl. Asistování při jeho výzkumech na úkor vlastních bylo jednoduše nevyřčenou podmínkou studijního programu. Oficiálně nikdo nevěděl, že onoho dne byl v místnosti kromě profesora Grimese přítomen ještě někdo další. Nikdo neviděl, jak do pentagramu vtrhl hučící vítr z nekonečných dimenzí. Nikdo neviděl, jak se profesor Grimesovi vyvalily oči z důlků a potom pukly jako kuličky hroznového vína, střeva mu vyhrězla z břicha a omotala se kolem trupu jako švihadlo, šrafování z jablečného pyré, a ústa se mu zkřivila v němém výkřiku. Nikdo neviděl, jak se tělo profesora Grimese převrátilo hlavou dolů a opsalo sedm strašlivých otoček, při nichž se obnažené orgány roztráslly a pak se rozletěly na všechny strany a potřísnily všechny plochy krví, kostmi a vnitřnostmi. Nikdo neviděl jeho mozek na tabuli ani zubatý úlomek čelisti, který se šplouchnutím přistál v jeho odpoledním šálku darjeelingu.

A nikdo neviděl, jak se Alice svlékla ve školní sprše donaha, vydrhla se dočista, naházela oblečení do spalovny a zadními dveřmi vyběhla v náhradním oblečení, které měla v učebně vždycky uložené v příruční tašce. Nikdo ji neviděl, jak brzy ráno utíká areálem univerzity na ubytovnu, kde se znovu svlékla, osprchovala a pak střídavě zvracela a plakala, dokud neusnula.

Co se všech ostatních týkalo, poprvé se o smrti profesora Grimese dozvěděli, až když ráno uslyšeli křik vrátěného.

Krev a střeva mezitím pentagram poničily a křídové značky se rozpily, takže už nikdo nepoznal, co přesně se stalo. Přímo na té části obvodového kruhu, kterou Alice zpackala, naštěstí přistál kus profesora Grimese, později

identifikovaný jako jeho játra. Dalo se z toho jen vyvodit, že došlo k příšerné nehodě, která nejtroufalejšího myslitele své doby nakonec musela potkat, a ukončit vyšetřování.

Školní úklidové službě se nějak podařilo seškrabat celý kýbl ostatků a ten pak uložili do rakve. Kolej uspořádala pohřeb. Katedra držela týden smutek a všichni studenti i vyučující během něj museli absolvovat povinné školení o bezpečnosti vedené kolegy z Oxfordu, kteří dojížděli autobusem a každou opovržlivou poznámkou dávali jasně najevo, že takoví hlupáci tedy nejsou a nikdy by nedopustili, aby se jim badatel rozprskl po celé učebně. Ze dveří Grimesova kabinetu zmizela jeho jmenovka. Jeho postgraduální seminář převzal nějaký ubohý postdoktorand, který se v podkladech vyznal ještě méně než studenti. V cambridgských novinách vyšlo pár článků o tom, jak velká je to ztráta — pro město, pro obor, pro celý svět. A pak léto skončilo a všichni obrátili list. Jen Alice ne.

Mohla držet jazyk za zuby a věnovat se své práci. Univerzita by jí zafinancovala zbytek studia. Cambridgská katedra analytické magie byla na svou vysokou míru studijní úspěšnosti velice hrdá a fakulta by tak či onak dostrkala Alice do cíle, i kdyby ji musela na pár let zapůjčit svým konkurentům do Oxfordu.

Jenže profesor Grimes byl nejvýznamnější analytický mág v Anglii a nejspíš i na světě. Každý druhý vedoucí kateder analytické magie byl jeho blízký přítel a druhá půlka z něj měla takový strach, že by ho poslechli na slovo. Všichni jeho předchozí dizertanti a dizertantky získali místo s definitivou v nejlepších programech — tedy aspoň ti, kteří dokončili studium. Jediné doporučení od profesora Grimese v podstatě zaručovalo studentům stálé místo kdekoli, kde o ně požádají.

Dobrá místa jsou v akademickém světě nesmírně vzácná. Alice o ně velice stála. Nevěděla, co by si jinak počala. Od malička se připravovala na jedno jediné, a kdyby to nedokázala, neměla by důvod žít.

A tak jí hned druhý den po profesorově úmrtí, jakmile se našla jeho mrtvola a situace se zklidnila, připadalo jako nejpřirozenější věc na světě začít zkoumat cesty vedoucí do pekla.

Peter měl na zařikávání moc hezký hlas. To jí na něm vždycky vadilo, její hlas ve srovnání s jeho zněl pisklavě. Nejprotivnější na tom bylo, že se k jeho kostnaté postavě vůbec nehodil. Zdálo se jí nespravedlivé, že by tak sytý zvuk mohl vycházet z toho zarostlého husího krčku. Čas od času se objevila nějaká studie o tom, proč jsou pro magická umění vhodnější mužské hlasy. Jako důvod se uváděla poloha, hloubka nebo stálost hlasu a vždycky se pak kolem nich strhl velký povyk zahrnující pohoršená prohlášení spolků žen působících v magických oborech i omluvy redakčních rad příslušných časopisů. Zatím je však bohužel nikdo přesvědčivě nevyvrátil. Alice tušila, že tyhle výzkumy mají asi naneštěstí pravdu, a teď zrovna za ně byla vděčná. Peterova sebejistota dodávala sebevědomí i jí a jeho plynulé, konejšivé mumlání ji uklidňovalo.

„Terčem se udává profesor Jacob Grimes,“ deklamovali společně. „Místem určení se udává peklo, či záhrobní, či osm dvorů, či panství krále Jamy Milosrdného.“

Domluvili. Nic se nestalo. Uplynula vteřina a pak několik dalších. Potom se místností rozlil chlad, plíživý mráz odnikud, který jim zalézal až do kostí. Alice se zachvěla.

„Ruku?“ Peter k ní napřáhl dlaň.

Odstrčila ji. „Pst.“

„Promiň.“ Po chvilce ruku stáhl a Alice si opožděně uvědomila, že ji možná žádal, ať drží ona jeho.

Ale už bylo pozdě. Z čar nakreslených křídou vyšlehla bílá záře a utvořila kolem nich válcovitou bariéru. Učebna zmizela. Ozvalo se hlasité dunění. Alice se natáhla k Peterovi — jen aby se přidržela, nic jiného —, ale země se zprudka pohnula a Alice přistála na zadku. Chvíli přes ten hučící sloup nic neviděla ani neslyšela. Vnímala, jak ji v prsou něco tahá, ne bolestivě, jen prudce, jako by do ní sáhla nějaká přízračná ruka a vytrhla jí srdce z hrudního koše. Tomu tlaku se nedalo vzdorovat. Nemohla dýchat. Schoulila se do klubíčka a zoufale přitom doufala, že nevypadla z pentagramu. Dunění sílilo a záře přerostla v oslepující běl, která se jí propalovala očními víčky. Před očima se jí střídaly apokalyptické výjevy, plamenné jazyky šlehající přes oceány krve, planety hroutící se do černých děr a na jeden kratičký, hrůzostrašný okamžik se v té erupci ztratila, zapomněla, kým je —

Ztěžka se rozpomněla na svou synopsi.

Jsem Alice Lawová jsem doktorandka na Cambridgi studuju analytickou magii —

Svit pohasl. Dunění ustalo.

Alice zamrkala a zvedla ruce k očím. Cítila se dobře. Pokožku měla pokrytou tenkou vrstvou popela a vypadala kvůli tomu jako obarvená našedo, ale popel šel snadno smést. Poplácala se po hrudi. Srdce měla na svém místě. Končetiny měla nezraněné. Vnitřnosti měla pořád úhledně naskládané v sobě. Pokud uhradila požadovanou cenu, nevnímala to. Cítila jen nezkrotnou, palčivou radost. Zabralo to, ona to dokázala, funguje to. Křída, prach, hodiny bádání a pak jeden svět vplyne do druhého. A je to její dílo. Zázrak.

Peter se zvedl a odkašlal si. Shrnul si z očí pramen vlasů s nánosem popela. „Tak tohle je peklo.“

Alice se užasle rozhlédla. Všude kolem nich se rozkládala šedá pole, nekonečné pláně pod tmavorudou oblohou. Slunce — jejich slunce? jeho stín, protějšek? — viselo těžkopádně nízko a vydávalo nesnesitelně matné světlo. Zhluboka se nadechla. Měla u sebe roušku pro případ, že by zdejší vzduch čpěl. Ve Vergiliově *Aeneidě* nazývají Řekové peklo Aornos, „bezptáčné“, protože v jeho smrdutém dechu se nedokáže vznést žádný opeřenec. Tady však byl cítit jen prach a bylo tu skoro až chladno. Alice očekávala víc zmučeného křiku, ohně a síry, ale ukázalo se, že američtí bohoslovci asi přeháněli. Co se povětrnostních podmínek týkalo, peklo se nezdálo být o nic horší než anglické jaro.

Hodila si ruksak na záda. V dálce se rýsovala matná temná masa a Alice předpokládala, že se tam rozkládají Elysejská pole.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Peter.

„No jéje.“ Alice vykročila z pentagramu. „Tak půjdeme?“

Magie, nejtajemnější a nejvtřkavější ze všech vědních oborů, obdivovaná pro svou moc, vysmívaná pro svou pošetilost, je zkrátka a dobře aktem lhaní o světě.

Tím, co čarodějové dávných civilizací objevili zásluhou náhody a důvtipu a co angličtí filozofující magici od osmnáctého století shrnuli do obecně platného euroamerického kánonu, je, že přírodní zákony světa jsou pevně dané, leč křehké. Dají se vykládat všelijak, když to člověk umí. Na kratičkou chvílku je dokonce lze zmást a pozastavit, pokud upředeš správnou pavučinu nepravd. Jazykové triky, logické rébusy, to všechno zabírá. Stačí se jen dopídit množiny premis, které třeba jen na zlomek sekundy dodají světu zdání něčeho jiného, než čím ve skutečnosti je. Zbytek dodá křída a veškeré pozůstatky nemrtvé magické energie obsažené ve zvětralých schránkách mořských mikroorganismů, které zahynuly před miliony let.

Magická umění ovšem už urazila velký kus cesty například od divošských rituálů, o nichž vypovídají křídové obrazce u Uffingtonu, a zrodila celou řadu okázalých podoborů, které ve skutečnosti nijak nesouvisejí s křídou, ale s nejrůznějšími tajuplnými předměty, čarovnou hudbou a optickými klamy. Dnes už lze studovat i magickou archeologii, dějiny magických umění, magickou hudbu a tak dále. V Americe jsou optické klamy a teatrální okázalost v módě. V Evropě se hodně mluví o jakési postmoderní a poststrukturalistické magii, která podle všeho obnáší spoustu kouzel způsobujících pravý opak toho, co jejich autoři zamýšleli, a kouzel nedělajících vůbec nic, což

se obecně prohlašuje za vrchol důmyslu. Ale všechna nejlepší magická umění se pořád provozují v Cambridge a rozumná, tradicionalistická Cambridge je oddána základům magie. Analytické magii. Křídě, povrchům a paradoxu.

Paradox, ten klíčový prvek. Slovo paradox se odvozuje od dvou řeckých kořenů, para čili „proti“ a dóxa neboli „názor“. Podstatou magie je popření, zkomplikování nebo aspoň zviklání názoru. Úspěšnost magických umění stojí na šíření pochyb a zmatku. Magie se vysmívá fyzice a přivádí ji k slzám.

Vezměme si například paradox hromady. Představ si hromadu písku. Jednoduchá věc. I po odebrání jednoho zrnka písku pořád zůstává hromadou. Dokonce i po odebrání dvou zrněk. Můžeš tam sedět s pinzetou celé hodiny, ale pořád ti zůstane hromada. A co když těch zrněk odebereš tisíc? Million? Kolik zrněk písku je přesně nutné odebrat, aby hromada přestala být hromadou? Když budeš sedět v tureckém sedu a pinzetou odebírat písek zrnko po zrnku, kdy přesně nastane ten okamžik, v němž se ti podaří hromadu zlikvidovat? Takový okamžik nedokáže vyhmátnout nikdo. Ale pokud je rozdíl mezi hromadou a „hromadou minus jedna“ zanedbatelný, jak vůbec lze z hromady udělat nehromadu?

No tak. Ty přece dobře víš, co je to hromada. Poznáš ji, když ji vidíš. Je to jako s pornem. A víš, že když budeš z hromady odebírat velká kvanta písku, nastane okamžik, kdy už ji můžeš s určitostí prohlásit za nehromadu.

Ale právě ve chvíli, kdy ti ten paradox předestřou v předchozím znění, nevíš. Na okamžik věříš, že je to pravda, že skutečně nelze udělat z hromady nehromadu. Dokonce už tě nejspíš slovo hromada tak unavuje, že si ani pod samotným pojmem „hromada“ neumíš nic představit.

Pochyby, zmatek. A tehdy, jen na okamžik, svět problikne. Hromada se nevyčerpá.

A právě to probliknutí zlákaló Alice k jejímu oboru. V prvním ročníku na vysoké si zapsala kurz Úvod do logiky. Ve druhém týdnu absolvovali praktickou ukázkou magie. Před posluchárnu předstoupil hostující postdoktorand a nakreslil kolem hromádky písku na stole kruh křídou. „Sledujte,“ řekl a hrst z ní odebral. Pak to udělal znovu a znovu a znovu. Vyzval třídu, ať se seřadí do fronty a jeden po druhém se hromádku pokusí zlikvidovat. Zkoušeli to, bezvýsledně. Vždycky když vytáhli ruku z kruhu, prostor kolem hromádky se rozostřil a písku nebylo.

Alice se dívala, jak jí mezi prsty propadává písek, a v hrudi se jí něco překlopilo.

Nemohla dýchat. To je přece zázrak. To je Ježíš, proměňující pět chlebů a dvě ryby v nevyčerpatelný přísun. Všechny obory, které zvažovala pro svou specializaci — matematika, fyzika, medicína, historie —, se rozplynuly, připadaly jí na-prosto druhořadé, protože proč studovat neměnné pravdy, když pravda zrovna nenápadně vyklidila scénu? Tehdy to ucítila. Prožívala to pokaždé. Ten svíravý úžas, báječné vytržení dítěte v cirkusu, jemuž právě před očima zmizel králík. Ten pocit ji neopustil po celou dobu studia. Člověk si myslí, že svět je nějaký a pak najednou takový není. Z jedničky se může stát nula. Z jedničky se může stát dvojka. Holá pravda vmžiku přestane platit. Pokud pro tebe svět může ztratit svou stálost jednou, kolikrát ho můžeš přimět, aby tančil, jak pískáš?

Všichni ostatní žijí v tak zkostnatěném světě! Jednoduše se smiřují s pravidly, která obdrželi. Zajímá je jen vymezování jejich vlastních možností, pohybují se jako zkamenělí. Ale mágové a mágyně žijí v povětrí, tančí po nejistém schodišti představ a vědomí, že jakmile tě svět začne nudit, můžeš lusknout prsty a znovu přejdeš do volného pádu, bylo pro Alice zdrojem neutuchajícího blaha.

Stačí jen zalhat — a navzdory všem důkazům o opaku uvěřit, že každé pravidlo lze dočasně zbavit platnosti. Člověk se upne na nějaký výsledek a čistě silou vůle uvěří, že všechno ostatní je omyl. Musí vidět svět takový, jaký není.

No a Alice se v tom během studia velice zdokonalila. Jako ostatně každý kvalifikovaný mág. Úspěch v tomhle oboru vyžaduje schopnost přesvědčivého, soustředěného sebeklamu. Alice uměla svůj svět převrátit a z nicoty stvořit prkna víry. Věřila, že konečné množství se nikdy nevyčerpá, že čas lze stočit do smyčky a jakoukoli škodu lze napravit. Věřila, že akademická sféra je meritokracií, že tvrdá dřina je odměna sama o sobě. Věřila, že pokud si budeš bez remcání dělat svoje, nemusíš si žabomyších sporů na katedře všímat. Věřila, že když se na tebe utrhne vyučující, když tě znevažuje a využívá, dělá to jen proto, že mu na tobě záleží. A navzdory přibývajícím důkazům o opaku věřila, že je v pořádku, že všechno je v pořádku, že nepotřebuje pomoc, že stačí prostě zatnout zuby a jet dál.

Věřila tomu ze všech sil, ve stejném vytržení, díky němuž se hromádka písku nevyčerpá. Neměla na výběr. Byla to nezbytná příprava na všechno, co přišlo pak.

KAPITOLA 2

Peklo se táhlo. Alice a Peter kráčeli vedle sebe po písku tak jemném, že v něm nezanechávali skoro žádné stopy. Naopak to spíš budilo dojem, že písek je po nich sám zahlazuje. Alice se ohlédla přes rameno a uviděla, že po jejích šlápějích zůstávají jen neznatelné obrysy. Po dalších třech krocích se ohlédla znovu a nespátřila vůbec nic. Pekelná krajina zřejmě vzdorovala změně. Ať se Alice podívala kamkoli, neviděla žádné orientační body, žádné kopce, pobřeží nebo zlověstná mračna. Snažila se tím nenechat vyvést z míry. Dočetla se, že peklo je sféra nestálá a proměnlivá. Její dominanty nejsou pevně dané, ale pomyslné. Netušila tak úplně, co to znamená, ale na základě akademických konvencí si to vyložila jako *Peklo se ti zjevuje v uspořádání, jež si samo určí*.

Prozatím si peklo určilo zvlněné písečné přesypy.

Alice prahla po denním světle. Její oči už se přizpůsobily šeru, ale od samého mžourání ji bolely. Promnula si spánky a doufala, že si na to věčné přitmí zvykne.

Asi za dvacet minut prošli pod mostem. Zpočátku ho spíš slyšeli, než viděli — brebentění shora, hlasy znějící hodně povědomě. Alice zvedla hlavu a uviděla na nebi zrcadlový odraz Cambridge, převrácený a chvějivě průsvitný kampus připomínající projekci zkreslenou šumem. Uviděla park Jesus Green, třídu Sidney Street a křivolaké uličky mezi kolejí svatého Jana a kolejí Nejsvětější Trojice. Uviděla doktorandy kličkující na kolech mezi auty. Uviděla maličké

černé davy, urychleně se přesouvající ve shlucích z jedné budovy do druhé. Vysokoškoláci, naše zlatíčka, v nových a pořád ještě pomačkaných talárech, které jim pleskají kolem kotníků.

Tak tohle je tedy Vyhlídkový pavilon. Alice o něm četla, nejdřív v Penhaligonově *Nástinu unitářského pekla* a pak si informace ověřila ve většině starověkých čínských pramenů. Tohle je most, po němž všechny duše přecházejí, než nadobro vstoupí do zászvetí, pomezí oddělující svět živých od světa mrtvých, kde z obou stran lze jakž takž zahlédnout náznak té druhé.

Něco ji napadlo. Zamžourala. Ano, když napře vůli, může si tu zrcadlovou Cambridge přiblížit a zaostřit na postgraduální učebnu č. 7, kde zůstal její a Peterův pentagram, rozmazaný a místy zdemolovaný větrem vanoucím z hranic mezi světy. Zhlédla dva svoje kolegy, Belindu a Micheleho, jak uctivě postávají ve dveřích, rozhlížejí se a pomalu si dávají dohromady, co se tady stalo.

Alice po sobě nezahladila stopy. Právě naopak, zanechala u sebe v kabinetu lístek oznamující, že se vydala pro duši profesora Grimese do pekla, nikdo ať se ji neodvažuje následovat, protože je to moc nebezpečné, a pokud se nevrátí do čtrnácti dnů, ať klidně přenechají její rohový kabinet někomu z prváků. Dveře od učebny nechala odemčené. Chtěla, aby všichni věděli, kam odešla, už jen proto, aby o jejím úspěchu nemohlo být pochyb, až se vítězoslavně vrátí zavěšená do profesora Grimese.

Belinda a Michele už klečeli u pentagramu a skláněli se ke znakům. Alice litovala, že neslyší, co říkají. Belinda si pořád tiskla ruku na ústa. Michele dělal posunky, které byly buď silně rozrušené, nebo prostě skrz naskrz italské. Alice to u něj nikdy neuměla rozeznat. Belinda se najednou zara-

zila: stála přímo nad nápisem ustanovujícím za cíl jejich cesty peklo a natáhla k němu krk.

Alice sáhla rukou tak daleko, jak jen to šlo. Most byl tak blízko, že by se nízkého stropu mohla snad i dotknout, kdyby natáhla ruku a stoupla si na špičky. Dá se projít dovnitř? Chtěla to zkusit.

„*Baf!*“

Belinda se zachvěla a zvedla ruku ke krku. Alice se zaradovala. Přemítala, jakým mezím asi podléhají přízračné lumpárny a jestli by prostě mohla strašit v univerzitních síních věčně, kdyby chtěla.

Učenci se shodovali, že většina doloženého strašení se odehrává právě prostřednictvím Vyhlídkového pavilonu. Je to jediné místo, odkud jsou mrtví slyšet a odkud mohou vyvíjet na živé určitý nátlak. Strašení má však dvojí rovinu. Duchové se v blízkosti Vyhlídkového pavilonu zdržují, protože jsou až příliš uchvácení výjevy ze svého života, protože jsou uhranutí a posedlí zvyklostmi živých. Chtějí mít přehled o tom, kdo má co za lubem. Chtějí vědět, jestli se na ně nezapomnělo. Všechny duchařské historky se mýlí — strašení je jen málokdy činěné se zlým úmyslem. Mrtví si jen nechtějí připadat odstrčení.

Belinda se zhroutila Michelemu do náruče. Alice vyprskla. To je ale citlivka, všechno je na ni prostě moc. Michele ji objal a začal jí něco šeptat. Alice mohla jen hádat co: *To je v pořádku, neumřeli — neumřou.* Belinda vrtěla hlavou. Jako by říkala *Ne. Ne, jsou mrtví, je po nich.*

„Začínáš litovat?“ Peter stál vedle ní a natahoval krk. Nsledoval však Belindu a Micheleho, ale houfy studentů vesele kmitajících uličkou. Netečných, natěšených na začátek trimestru, nebo jim snad už skončil první vyučovací den a teď jdou na jedno do univerzitního výčepu? „Chceš se vrátit?“

„Nech si ty vtipy, Murdochu.“

Z pekla žádná snadná cesta nevede. To oba věděli, už když se sem vydávali. Dojít do pekla je snadné, jen odchod je těžký. Kéž by mohli prostě skočit do pentagramu, odříkat zaklínadlo obráceně a odsvištět zpátky na začátek. Ale kdyby to šlo, živí by mohli navštěvovat mrtvé v jednom kuse. Ne, k opuštění pekla je zapotřebí svolení krále Jamy, tedy Thanata, Anúbise, Háda, mnohajmenné temnoty, vládce podsvětí.

Ten je uděluje často. Král Jama nerad trpí ve své říši živé — zneklidňují mrtvé, narušují rovnováhu. Ještě rád je zažene tam, odkud přitáhli. Nebo to aspoň tvrdila všechna vyprávění. Orfeus se tak či onak vrátil. Dante vystoupal nazpět jako nic. Kdo se vydá do pekla, ten tam v příbězích umírá jen vzácně. Tragický konec ho stihne až ve světě živých.

Otázkou života se každopádně můžou zabývat, až na ni dojde. Teď musejí hlavně zjistit, jak hluboko se mají vydat.

Za hodinu se terén začal zvedat. Stoupali, ačkoli zpočátku netušili kam. Alice cítila, jak se jí svírají plíce, ale snažila se nelapat po dechu. Peter zcela nevzrušeně klusal vedle ní a ona se styděla přiznat, že je unavená.

Pak se to před nimi všechno rozprostřelo — rovinaté údolí a v něm fantomy, kam oko dohlédlo. Některé se shlukovaly do skupinek, jiné procházely poli samy. Byly to mrtvé duše, průhledné a šedivé, pouhé ozvěny živých těl. Některé chodily dokolečka v kruzích, některé prošlapávaly pořád touž sevřenou trasu sem a tam. Některé spíš jen bloumaly, než šly. Shora to připomínalo pohled na kolonii bezcílně těkajících, lenivých a přiomráčených mravenců.

Nic než hemžení neberoucí konce. Říká se tomu předpekli. Nebo taky Elysejská pole.

Elysejská pole nepatří k pekelným dvorům, jsou jen překladištěm. Prodlévají tu otřesené, popletené duše čerstvě zesnulých. Mají zde k dispozici neomezený prostor i čas, aby se zorientovaly, než se odhodlají jít dál. Talamova monografie označuje Elysejská pole za čekárnu. Ne zas tak odlišnou od vestibulu cambridžského vlakového nádraží, jen s tím rozdílem, že tu není stánek s kávou a všichni pořád ještě váhají, jestli si mají nastoupit.

Alice měla pádný důvod k víře, že profesor Grimes by tady pořád ještě mohl být. Mrtvým se obecně moc nechce jít hned dál. Potřebují se nejdřív vypořádat se svými vzpomínkami, výčitkami a touhami. Někteří se zde zdržují s nadějí, že se shledají se svými milovanými, než budou společně usilovat o převtělení. Někteří v převtělení vůbec nevěří. Někteří na Elysejských polích čekají věčně ve víře, že se schyluje k velkému zmrtvýchvstání a stačí jen upadnout do letargie a těšit se na skonání věků. Jiní otálejí pod vlivem čiré hrůzy z toho, co by na ně mohlo čekat ve zbytku pekla, jelikož i věčná nuda je pořád lepší než zasloužený trest.

Profesor Grimes podle Alice rozhodně měl za co pykat. Na jeho místě by nikam nespěchala.

Ale jak ho v takovém davu mají najít? Pole se táhla do nedohledna a Alice žádnou z přítomných duší nepoznávala. I po sestupu do údolí se jim fantomy zdály pořád stejně neurčité a nezřetelné jako z dálky. Alice si důkladně prohlížela každou duši, kterou minuli, ale viděla jen rozmazané siluety, obvykle beztvárné, případně s nepřístupným výrazem. Nedalo se k nim dostat blíž, aby si je mohla prohlédnout lépe. Jen co k nim přistoupili, mrtví odvláli, jako když odezeneš komára.

„Připomeň mi, cos použila k ukotvení?“ zeptal se po chvíli Peter.

Jedním z nejotravnějších problémů spojených s výpravou do pekla je vykoumat, kam se vydat a kde najít duši, kterou chce člověk zachránit. Od úsvitu věků už zemřela spousta lidí a peklo je bohužel dost rozlehlé. Řešením byla takzvaná ukotvovací virgule, dodatek v pentagramu, který člověka v záhrobí časoprostorově ukotví s pomocí nějakého fyzického symbolu nebo předmětu. Jenže Alicina virgule je zřejmě zavedla jen do nerozlišeného prostoru.

„Použila jsem symbol z jeho psacího stolu.“ Alice se bezradně rozhlédla. „Tu plaketu, kterou mu věnovali loni v Paříži. Většinu cen vyhazuje, ale tuhle si postavil na stůl lícem ven, tak jsem si myslela, že pro něj něco znamenala.“

„Vybavuju si ji. Je ze dřeva, ne? Ani písmo není zlaté.“

„Jo, je to jenom dřevořezba.“

Peter přikývl, zamyslel se a pak se zeptal: „Můžu něco podotknout?“

„No samozřejmě.“

„Jen nechci, aby to vyznělo přehnaně kriticky.“ Řekl to tak zdvořile, že by ho Alice nejradši praštila.

Dřív se před ní ve výrazech nemírnil. Hulákal na ni *Alice, ty krávo jedna blbá, tady ti utekla linka, úplně jsi to podělala*. A ona se nedala, poukázala na to, že ta linka utekla jemu, a pak se šíleně chytli a zasmáli se tomu a problém vyřešili. Dřív se spolu uměli pohádat a hádky je bavily. Dřív spolu mohli mluvit na rovinu. Ale to už je dávno.

„Zabloudili jsme v pekle,“ řekla. „Podotýkej si, co chceš.“

„No takže Macedoniovy *Apokryfy* tvrdí, že většina předmětů ze světa živých ztrácí v pekle svoji směrovou přitažlivost. Promiň, vypůjčil jsem si je dřív, než ses k nim dostala, nemohlas to vědět. Ale jde o to, že citová vazba, kterou si

vytváříme na předměty existující už hodně dlouho, je ve srovnání s jejich historií opravdu hodně povrchní. Hlavně u něčeho jako plaketa, což je jenom ořezané dřevo. Samozřejmě při leštění prodělalo změnu, ale ve své podstatě to pořád je jen kus dřeva. Naše konkrétní zkušenost s tímhle dřevem je v dlouhém období jeho existence jen letmá chvilka.“

V Peterově podání to bylo jasné jako facka. „To mě mělo napadnout.“

„Takže tvoje plaketa nás mohla přenést do blízkosti všech tesařů, kteří kdy žili.“

„Aha.“

„Nebo milovníků turistiky.“

„To je fakt.“

„Nebo i milovníků stromů.“

„O co ti jde, Murdochu?“

„Vlastně je to velice zajímavé dilema,“ spustil Peter. „Myslím prostorová orientace pekla. Předpokládejme, že Macedonio má pravdu a pekelná krajina se přetváří tak, aby věrně odrážela svět živých. Co se stane, když se ty světy překryjí? Když spolu komunikují duše z různých dob a míst? Jaké peklo zakoušejí? Zajímalo by mě —“

Alice mu skočila do řeči. To je celý Murdoch, když ho necháš mluvit, bude plácát páté přes deváté, až nakonec zapomene, k čemu se původně vyjadřoval. Vždycky ho víc zajímaly problémy než odpovědi. To z něj dělalo skvělého badatele, ale pracovat s ním bylo hrozně únavné. „Nabízí Macedonio nějaké řešení?“

„Hm? No jasně! Říká, že máme mrtvé přilákat k sobě.“ Odložil batoh a klekl si na zem. „Doporučuje oběť.“

Vytáhl z ruksaku tři věci — krabičku cigaret, plátek lembasu a ochutnávkovou miniaturu portského tawny. „Hostina,“

vedl na vysvětlenou. „Něco pevně časově zafixovaného. Musíš totiž přesně trefit správné desetiletí. Předměty mají dlouhé dějiny, ale potraviny, konkrétní přísady, které jsou v nich obsažené v určitém poměru, a trasy, po nichž se k nám dostaly, jsou mimořádně časově specifické.“

Naskládal cigarety na hromádku, rozdrobil na ně lembas a pokropil je portským. Pak rozškrtl sirku a vzniklý útvar zapálil.

Celé to znepokojivě hezky vonělo, tabákem a vším ostatním. Připomínalo to společenskou místnost na katedře — obaly od lembasu, použité hrnky, pohovky s fleky od portského a vlhké filtry do kávovaru navršené na odpadkovém koši. Vonělo to domovem.

Z hromádky stoupaly tenké černé pramínky a rozplývaly se v šedi. Okolní pole se rozostříla a začala řídnout. Celé hloučky fantomů jeden po druhém mizely, dokud Alice s Peterem v polích neosaměli.

Na obzoru se objevila jakási šmouha. Zamířila k nim a postupně se zvětšovala.

„To přece není on,“ zarazil se Peter.

Nebyl to profesor Grimes. Byla to katederní kočka.

Většina cambridgských kateder vlastnila kočku, nebo spíš kočky vlastnily je. Kočky totiž nenosily obojky, nepřespávaly u žádného z vyučujících a zjevně nepocitovaly věrnost ani kdovíjaké sympatie k nikomu ze studujících či učitelského sboru. Všichni jen věděli, že jednoho dne se objeví hladově mňoukající kočka, a jelikož jí nikdo nedokáže odepřít jídlo a vodu, zabydlí se a nechá se čím dál víc hýčkat, až se nakonec dějiny přepíše a kočka vlastně byla součástí instituce odjakživa.

Na katedře analytické magie měli štíhlého, zelenookého, tmavošedého kocoura s nádherným ocasem připomínajícím

pérovou prachovku. Jmenoval se Archimédes, a pokud Alice věděla, byl nade vši pochybnost naživu. Ještě ráno ho viděla na předzahrádce, jak se přihlouple ohání po motýlech.

Klekla si. Archiméda na hlazení moc neužilo, ale měl rád, když se mu člověk při hovoru díval do očí. Nějak to souviselo s respektem. „Co tady děláš?“

Archimédes mrkl a začal švihat ocasem. Obešel ohníček a očichal ho. Jestli ho trápilo, že je v pekle, nedával to na sobě znát.

„Kočky přece umějí procházet mezi světy,“ pronesla potichu Alice. „Četla jsem o tom! V pekle se vyznají a vidí mrtvé.“

„Takže nám můžeš pomoci?“ zeptal se Peter kocoura. „Můžeš nás dovést ke Grimesovi?“

Archimédes se nad tím zřejmě zamyslel. Utkvíval pohledem na ohníčku tak dlouho, až se v Alice vzedmula naděje — vypadal tak moudře a tvářil se tak důležitě. *Přeplul jsem oceány času*, říkaly jeho oči. *Spatřil jsem skrytý svět*. Pak ale pohrdavě mňoukl a odběhl přes duny zpátky.

Alice vstala. „Takže nic.“

„Podívej,“ opáčil Peter.

V místech, kde zmizel Archimédes, se na obzoru objevily čtyři postavy. Útlé, nesmělé siluety. Žádná z nich neoplývala urostlou, impozantní ladností profesora Grimese. Přišly blíž a v záři nízkého, žhavého slunce zřetelněji vyvstal měkký svit jejich tváří. Neviňátka. Ještě děti. Na kůži se jim jako inkoustové kaňky rozpíjelo žihání černých skvrn.

„Petere.“ Píchlo ji u srdce. „To není...“

„A jéje,“ vydechl Peter. „Já myslím, že už se posunuli dál.“

„Zřejmě ne,“ vzdychla Alice a připravila se na setkání s prvními oběťmi profesora Grimese.

Před třiceti lety v Cambridgi. Kouzlo se nezdařilo a čtyři studenti zemřeli. Postdoktorandovi, který měl zrovna službu, odebrali titul a s ostudou ho vypakovali zpátky domů do Bristolu. Všichni zúčastnění studovali u tehdy mladého profesora Jacoba Grimese.

Univerzita oficiálně vysvětlila úmrtí požárem v budově — technicky vzato to nebyla lež, jelikož při výsledném výbuchu shořelo celé levé křídlo — a rodičům studentů zaslala popel s průvodním dopisem, v němž je ujišťovala, že Cambridge za to nenese pražádnou odpovědnost a podání žaloby by bylo hodně špatný nápad. Vyšetřování naštěstí odhalilo jisté konstrukční vady plynového potrubí a univerzita pak mohla svalit vinu na stavební předpisy a porušení zákona stavitelem, místo aby vysvětlila, jaké magické pokusy můžou vlastně zničit půlku budovy. Díky tomu všemu z incidentu nikdo neobviňoval katedru. Šlo o groteskní nehodu, nic jiného.

Nikdo se však nevyptával, proč vlastně profesor Grimes dopustil, aby mu učebna lehla popelem. Nikdo se nepozastavil nad tím, že jako vedoucí zodpovědný za intelektuální vývoj a bezpečí svých studentů měl sledovat průběh pokusu a nebýt zalezlý v kabinetu ve druhém patře, na jehož dveřích visí obávaná cedule „NEVSTUPOVAT“. (Na tu ceduli byl děsně pyšný. Dostal ji od absolventského ročníku jako vtíp a přijal ji beze stopy ironie.) Nikdo ani nenaznačil, že profesor Grimes možná kromě práce na svém výzkumu měl taky plnit učitelské povinnosti. Koneckonců nebyl jediným vyučujícím, který zanedbával své studenty — výuku na katedře odbýval celý pedagogický sbor. Proč ztrácet čas dohlížením na studenty, když se člověk může věnovat do slova čemukoli jinému?

Nic z toho tedy nemělo na kariéru profesora Grimese žádný dopad. Nikdo mu nemohl dokázat vinu. Mezi jeho

počináním a požárem se nedala narýsovat spojnice. Vždyť u toho ani nebyl. A vůbec, k nehodám dochází v magii běžně. Jen dva týdny nato asyrská kouzelná harfa uvrhla polovinu harvardské katedry do hlubokého spánku, a co se suškandy na konferencích týkalo, naprosto tím zastínila cambridgský požár. (Proti dřímotě nezabírala žádná kontrazklínadla a podařilo se ji zlomit až obrovskými kvanty amfetaminu, který mělo překvapivé množství postgraduálních studujících po ruce.) Obecně se mělo za to, že v magických uměních — a obzvláště ve vizionářské, převratné magii, kterou se profesor Grimes proslavil — se riskovat musí. Studenti si to každopádně zavinili sami a už jsou mrtví. To byl dostatečný trest.

Fantomy přistoupily k nim a Alice s úlekem zjistila, že jejich vzhled ustrnul v okamžiku smrti. Jedna studentka vypadala celkem zachovale, měla jen pár šrámů na pažích a na obličeji. Ve zprávě stálo, že zemřela na otravu kouřem. Plameny se jí ani nedotkly. Odplazila se do rohu, kde se schovala pod ohnivzdornou plachtu, a právě proto ji podle hasičů objevili skoro až hodinu po uhašení požáru. Možná žila ještě dlouho, to nikdo nevěděl najisto a nikdo se nesnažil dopátrat podrobností. Její rodiče uspořádali v Ely pohřeb s otevřenou rakví a pozvali celou katedru. Odehrálo se to před Aliciným příchodem do Cambridge, ale Alice si byla dost jistá, že profesor Grimes se pohřbu nezúčastnil.

Ostatní byli sežehnutí k nepoznání. Z pohledu na ně se jí zvedal žaludek. Seznamovat se s teoriemi o mrtvých je jedna věc a něco úplně jiného je mít je před sebou. Zuhelnatělé končetiny, zkamenělé tváře, čelisti bezezbytku zbavené masa, zuby strnule vyceněné v bezděčném úsměvu. Jen oči

byly bez výjimky neporušené, ty upřeně zírající, prosebné, truchlivé, zvědavé oči. Takhle tráví celou věčnost? Nebo se jen rozhodli tak vypadat teď? Prameny týkající se fantomů a tělesnosti byly skrovné a neurčité. Někteří badatelé se domnívali, že podoba fantomu nedobrovolně ustrne v okamžiku, kdy dotyčný zemřel. Jiní tvrdili, že fantomy mohou svůj vzhled ovlivňovat podle libosti. Alice každopádně měla pocit, že by bylo neslušné se vyptávat.

„Ahoj,“ pozdravila zdrženlivě. „My jsme z Cambridge.“

Fantomy se přišouraly blíž. Vypadaly dost nadšeně. Z výrazů tří popálených Alice nic nevyčetla — chtě nechtě se pořád usmívali —, ale zachovalejší dívka se tvářila přístupně, potěšeně.

„Hledáme někoho, kdo zemřel teprve nedávno,“ řekl Peter. „Profesora Jacoba Grimese.“

Zachovalá zalapala po dechu a ten zvuk prochvěl fantomy jako vítr mezi skalami.

„Profesora Grimese?!“

„Profesor Grimes je tady?“

„Grimes!“

Takže mohly mluvit. V hlase každého z nich zaznívala ozvěna ostatních, jeden výrok čtyřikrát zopakovaný v mírně odlišných polohách. Alice nedokázala určit, jestli fantomy nemůžou mluvit jinak, nebo jestli se po desetiletích strávených pospolu s vyhlídkou na věčnost jejich já promísila a srostla tak, že už nerozlišují mezi sebou a těmi druhými. Začaly vzrušeně brebentit a komunikovat mezi sebou nesrozumitelným hvízdáním a kvokáním. Alice zachytila jen „Grimes,“ „To snad ne,“ a „Panenko skákává!“

„Máte představu, kde by asi tak mohl být?“ vmísil se do hovoru Peter.

„Měl by pořád ještě být fantom,“ odpověděla dívka s copy.

„Ano, fantom, ledaže —“

„Ledaže!“

„Ale co my bychom o tom věděli.“

„S námi se nebaví.“

„Je na to moc důležitý,“ odfrkl si brýlatý kluk. „Prostě by nás zasklil.“

„Zasklil.“

„Beze slova.“

„Vlastně prošel kolem,“ oznámila zachovalá. „Tak rychle, že jsem to považovala za sen. Ale když o tom teď mluvíte, viděla jsem. Viděla. Zamávala. Pozdravil.“

Zbylé tři se začaly rozrušeně pohupovat ve vzduchu.

„Tys ho viděla?“

„On pozdravil?“

„Proč nám nic neřekla?“

„Ale no tak!“ Zachovalá kratičce zaplála a její postava dostala na okamžik pevnější, zřetelnější obrysy. Alice zahlédla v jejích vlasech záblesk rudé. „Víte, jaká je to nuda, trávit věčnost zrovna s vámi? Byla to jen moje vzpomínka, něco, co se přihodilo, a já se nechtěla dělit.“

Ostatní fantomy se zatvářily dotčeně. Alice dokonce zpozorovala podobu jejich podrážděnosti, ježaté chuchvalce šedivých výparů, které jim povlávaly kolem ramenou.

„Mohlas nám říct.“

„Mohlas.“

„Nemá smysl tajit.“

„Na tajemství máme celou věčnost.“

„Počkejte,“ vyhrkla zoufale Alice, aby zase nezačaly brebentit. „Kdy se to stalo?“

„Nevíme,“ odpověděl brýlatý. „Tady čas neexistuje.“

Z metafyzického hlediska pronesl očividnou nepravdu, ale Alice to hodlala ignorovat. „Co ti řekl?“

„Ptal se na cestu,“ popotáhla zachovalá. „Pole nemohl vystát. Nemohl se dočkat, až odsud vypadne.“

„A kam bychom měli jít?“ zeptal se Peter. „Kdybychom odsud taky chtěli vypadnout?“

Studenti ukázali. Alice s Peterem se otočili naznačeným směrem a v dálce uviděli bílou čáru, budovu nebo zeď, těžko říct, ale aspoň to byl nějaký útvar slibující konec té rozbreklé jednotvárnosti. Alice měla dojem, že tam předtím nebyla. Přimhouřila oči a rozeznala něco, co z té dálky připomínalo hemžení mravenců v mraveništi. Fantomy, tisíce fantomů čekajících v zástupu na jakousi úlevu skrytou za tou bělí.

Studenti sborově vzdychli a svésili hlavy.

„Ty fronty —“

„Až kdovíkam!“

„Člověk se nikdy nedočká —“

„Horší než lístky na koncert —“

„Já se dostal jenom na jeden,“ prohlásil brýlatý. „Na Chordettes. Stál jsem čtyři hodiny ve frontě na Chordettes.“

Následovalo další vzrušené štrachání. „Tys viděl Chordettes?!“

„Soustředte se,“ napomenul je Peter. „Prosím. Žádná jiná cesta do následujícího dvora nevede?“

„Kdepak.“

„Všichni si musejí vystát frontu.“

„I profesor Grimes.“

„Počkat, až na ně dojde řada.“

„Bez výjimky.“

Zachovalá naklonila hlavu na stranu. „Zachráníte ho?“

Po té otázce se všichni studenti nahrnuli k Alice a Peterovi a dychtivě se kolem nich shlukli.

„Vy ho odsud dostanete?“

„To je pro váš výzkum?!“

„To je pro nějakou studii?!“

Alice s nimi soucítila. Odjakživa měla slabost pro studenty, ačkoli si na ně s oblibou stěžovala. Učit cambridgské studenty byla ve skutečnosti radost. Byli tak naivní a lační. Až na několik výjimek nebyli líní ani drzí. Právě naopak. Po většinou to byli optimističtí, nedozrálí intelektuálové, kteří při diskusní skupině pořád ještě žádali o dovolení, když si potřebovali odskočit, při přepínání z matematiky do logiky pravidelně zapomínali pořadí operací, při konzultacích samou nervozitou koktali a své písemné práce začínali nejapnými výroky typu „OXFORDSKÝ SLOVNÍK JAZYKA ANGLICKÉHO DEFINUJE VALIDITU JAKO...“ nebo „PROBLÉM RACIONALITY TRÁPÍ LIDSTVO UŽ OD POČÁTKU VĚKŮ“. Vídávala je, jak se po přednášce společně trousí do Ryby, s tvářemi zrůžovělými mrazem, a vesele klábosí u levného piva a rozměklých hranolků. Ráda je pozorovala, jak živě vykládají o kurzech a rozhánějí se přitom kolem sebe. Jejich samohlásky vzdycyky vyznívaly trochu moc nuceně a jejich žargon neohrabaně. Při pohledu na ně si závistivě kladla otázku, jestli je nevědomost opravdu klíčem k dokonalému štěstí.

„Tak co kdybychom šli společně?“ navrhl nenuceně Peter. „Vždyť už je stejně nejvyšší čas jít dál, ne?“

Zřejmě to nebyla vhodná otázka. Studenti se znovu shlukli do semknuté, rosolovité masy duševního utrpení. Zničehonic se prudce ochladilo. Alice ucítila v rukou mravenčení. V duchu si udělala poznámku. *Rozrušené fantomy mohou ovlivňovat ovzduší.*

„Bojím,“ vypadlo nakonec ze zachovalé.

Ostatní přikývli.

„Ale čeho?“ optal se Peter. „Všichni jste přece tak — chci říct, že se určitě nemáte z čeho kát.“

Prudce zavrtěly hlavami. „O to nejde.“

„Ne, ne...“

„Bojíme se projít.“

„Bojíme se nebýt —“

„Bojíme se Léthé —“

„Bojíme se zapomenout —“

„Stát se —“

„Bojíme se být jiní.“

„Je to jenom reinkarnace,“ namítl Peter. „Nebudete si nic pamatovat.“

„Přesně. Jsme mágové,“ pronesl brýlatý. „Když odejdeme...“

„Už nebudeme mágové.“

„To nemyslíte vážně,“ užasl Peter se svou obvyklou neaktivností.

Alice si říkala, že Peter má dost dlouhé vedení. Samozřejmě že se fantomy bojí. Duše kolikrát prodlévají v předpeklí roky, desítky let, než se pokusí přetvélit. Ztráta totožnosti je hrůzostrašná vyhlídka. Kým jsi bez svých vzpomínek, svého původu, svých vztahů a svého postavení? Co když na tebe v příštím životě připadne mnohem horší úděl než v tom právě prožitém? Není podstatné, že teoreticky žijí duše věčně a mají tedy nekonečný počet možností zakoušet dobré i zlé. Ze subjektivního pohledu dané duše se reinkarnace nijak neliší od smrti.

Co víc, reinkarnace je vždycky sázka do loterie. Alice chápala, že se jim to nechce riskovat.

„Vždyť jste skoro ani nežili,“ pokračoval Peter. „Mohli jste zažít mnohem víc, copak to nechcete zkusit znovu?“

Studenti se rozklepali.

„Ale magie —“

„Ale Cambridge —“

„Trůn intelektuálního světa,“ řekla zachovalá. „Neuvěřitelné privilegium.“

„Je to jediná rozumná volba,“ konstatoval brýlatý. Mluvil tak autoritativně, že ostatní studenti se najednou stáhli za něj, jako by mu udíleli svolení mluvit za zbytek skupinky. Klesl hlasem a při řeči gestikuloval v nápodobě profesora. „Vzhledem ke světové populaci je totiž velice pravděpodobné, že bychom se reinkarovali do života pod hranicí chudoby. Většina obyvatel planety se ani nedostane na školu, natož na Cambridge. A život bez zkoušení není člověku hoden žití, jak nám říká Sókratés. Usilovat o reinkarnaci tudíž znamená riskovat při neskutečně špatných vyhlídkách život, který nestojí za to žít. Mohlo by to dopadnout tak, že bychom v novém vtělení třeba — co já vím, obdělávali rýžová pole v Číně.“

„Dojili krávy v Arkansasu,“ přidala se zachovalá.

„Těžili diamanty v Africe.“

„Tak hele,“ začala Alice. „Teď z vás mluví předsudky —“

„Byli hloupí.“

„Byli hloupí!“ Všechny čtyři fantomy se zachvěly, třaslavá halda sulcu. „Ach, ta hrůza! Nebýt inteligentní!“ A jeden z nich zaúpěl: „Co když se nikdy nenaučíš číst!“

„Vždyt' jste mrtví.“ Už to zacházelo moc daleko. Alice musela zasáhnout. Studenti to dělávají často, navzájem se vytáčejí kvůli nějakému omylu, porovnávají si sady úloh a jsou z toho tak popletení, že jim potom trvá dvojnásob dlouho ujasnit si myšlenky. Studenti jsou oněch příslovečných pět slepců zkoumajících slona, tři slepé myšky honící se jedna za druhou v kruhu. „Jste v pekle. To mi přijde jako nejhorší možná situace.“

„Jsme mrtví mágové,“ opáčil brýlatý. „To je něco jiného.“

„Nic jiného v tom není,“ kontroval Peter. „Pořád trčíte tady.“

„Ale co tady děláte vy?“ zeptala se zachovalá. „Proč jste přišli?“

Dychtivě skočili po téhle linii výslechu.

„Proč?“

„No proč?“

„Půl života —“

„Ta cena —“

„Ta cena!“

„To je něco jiného,“ odpověděla Alice. „My pořád ještě můžeme být mágové. Za tohle to stojí.“

„Aha,“ řekla zachovalá. A pak uplatnila ten nejotravnější ze všech argumentačních postupů, kdy člověk souhlasí, ale tak, aby bylo jasné, že ten druhý podle něj říká pěknou hloupost. „Tak to jo.“

Ostatní studenti se zdrželi komentáře. Co by asi tak měli dodat? Jen Alice s totožnými výrazy němé výčitky pozorovali, dokud nezačali blednout, z popálenin nezůstalo jen mihotání a oni se nerozplynuli v bezvětrí.

„Ty jo,“ ozval se Peter. „Asi nás právě poslali do prdele.“

„Ale co, kašli na ně,“ utrousila Alice. Vnímala první náznak podrážděnosti, přetrvávající neklid, a chtěla už ty studenty pustit z hlavy. Peklo je plné drobných tragédií. Nemá smysl užírat se zrovna touhle. „Mají celou věčnost na to, aby se s tím popasovali.“

KAPITOLA 3

Tou bílou čarou byla opravdu zed', mohutný, rovný povrch, který se tyčil do nebe a táhl se na obě strany do nedohledna. Obrovská masa fantomů před ní netrpělivě přešlapovala a promlouvala hlasy připomínajícími šelestění uschlého listí ve větru.

„Jsem tady už věky —“

„Nehýbe se to —“

„Údajně došlo k poklesu porodnosti.“

„Vážně?“

„Poválečná konjunktura už skončila, všechny země jsou rozvinuté a všechny holky berou antikoncepci —“

„Á, tak tím to je?“

„Ty jo.“ Peter si stoupl na špičky, aby viděl přes hlavy davu. „To je horší než páteční noc ve Fifth Avenue.“

„Tys byl ve Fifth Avenue?“

„Zkoušel jsem to. Nikdy jsem se nedostal dovnitř.“

I Alice měla pocit, jako by trčela před vchodem na diskotéku, až na to, že vchod nebyl v dohledu a nikdo nedohlížel na odbavování příchozích. „Myslíš, že tady pořád ještě je?“

Na perspektivu zde nebylo spolehnutí. Nedalo se určit, jak rychle fronta postupuje a jaká vzdálenost je dělí od zdi. Profesor Grimes tudy mohl projít už před několika dny. Taky mohl pořád ještě trčet ve frontě několik metrů od nich. Alice zalitovala, že si nenastudovala materiály o porodnosti a úmrtnosti. Kolik lidí na světě zemřelo za poslední dva

měsíce? Kolik se jich od té doby převtělilo? Nevybavovala si žádné archivní informace o tom, že by se na odchod z Elysejských polí stála fronta — Orfeus a všichni ostatní zjevně nakráčeli přímo do dvorů pekla, jenže všechna líčení očitých svědků pocházela z období, kdy byl svět menší a počet přicházejících i odcházejících duší byl zvládnutelnější. Možná tahle zeď vznikla teprve nedávno. Jakási poválečná podsvětní imigrační kontrola.

„Mohli bychom ho zkusit vyvolat,“ navrhl Peter.

„Tak to snad radši ne.“ Alice ještě nezahlédla žádná strážná božstva, ale věděla, že obecně je nejlepší na sebe po příchodu do pekla moc neupozorňovat. Přeměřila si frontu a narovнала se. „Můžeme prostě zkusit projít skrz.“

Zástup vypadal neprostupně, ale nejsou snad fantomy nehmotné? Setiya a Penhaligon si to rozhodně mysleli — fantomy mají jen vzpomínku na tělo, sestávají čistě z duchovní substance, a proto nemohou nijak zásadně působit na tělesný svět. Alice a Peter jsou z masa a kostí a hmota přebíjí prázdno. Tak co kdyby se prostě protlačila... Ale neudělala ani tři kroky a už ji zavalily fantomy. Všechny přímo sršely popuzeností.

„Předbíhá —“

„Nepředbíhat —“

„Vypadni —“

„Taková drzost!“

Končetinami se jí rozlil mrazivý chlad. Měla pocit, že se k ní tiskne něco slizkého. Takže se mylila — fantomy očitě byly schopné čehosi na způsob zhmotnění, když se jim to hodilo. Vybavilo se jí, jak ta zachovalá dívka v jednu chvíli působila bytelněji. Fantomy se shlukly do zpěněné rozhněvané masy, která ji ze všech stran postrkovala a svírala, až se jí začalo nedostávat kyslíku. Tlak sílil.

Alice vyjekla a uskočila. „No dobře. Proboha — už nepředbívám, jasně.“

Tlak opadl, chlad polevil. Masa se zanořila zpátky do fronty.

„Tak tohle nepůjde.“ Alice si promnula paže. „Zřejmě se — au!“

Prodral se kolem ní nějaký fantom a odstrčil ji loktem tak prudce, až málem upadla. Zřejmě do toho lokte vložil veškerou svou tělesnou paměť. Bolelo to.

„Zatracení mágové,“ sykl. „Žádné ohledy.“

Po jeho úderu ji hrozně bolela žebra, ale Alice tomu ve svém nadšení nevěnovala pozornost. „Jak víte, že jsme mágové?“

„Máte ruce od křídý,“ odpověděl fantom. „Máte od křídý i kolena. Co jiného byste byli, kokainisti?“

To už Alice pojala podezření, že tenhle fantom bude matematik. Matematici mágy nesnášeli.

„Viděl jste jiného mága?“ vyptával se netrpělivě Peter. „Tady? Nedávno?“

„Prý jestli jsem viděl mága,“ zahuhlal fantom. „Jestli jsem viděl mága, nafoukaného arogantního mága, co se tady promenoval, jako by mu to tady patřilo, jako bychom my ostatní neexistovali —“

To by na profesora Grimese sedělo. „Kdy?“ vyjela na něj Alice.

„Včera,“ odpověděl fantom. „Před týdnem. Před měsícem. Kdo by to počítal?“

„A určitě už prošel dál?“ naléhal Peter. „Nestojí pořád ještě ve frontě?“

„Při jeho tempu?“ vyprskl fantom. „Štrádoval si to, jako by někam spěchal. Nedivil bych se, kdyby už byl u osmého dvora. Toho by pustili dál, jenom aby ho odsud dostali pryč. A dobře že tak.“

Alice by se nejradši okamžitě vrhla k bráně. Ale všechny fantomy se po ní nevraživě ohlížely a Alice pochybovala, že by se zdvořile rozestoupily, kdyby je o to požádala. Tak co si počnou? Počkají, až na ně dojde řada? Ale i kdyby se dostali k bráně, netušila, jaká božstva ji stráží a jestli budou ochotná pomáhat živým. A profesor Grimes postupoval rychle, cílevědomě. Jestli se odmítá zdržovat, má v úmyslu se převtělit. Nemůžou tady přece jen tak stát. Teď už závodí s časem a Alice nevěděla, jak dlouho pekelné dvory udrží osobnost, jako je Grimes.

„Poslyš, Lawová.“ Peter pokukoval po zdi. Zdátky vypadala jako hladká mramorová stavba, bezchybná a rovná, ale zblízka bylo vidět, že se ve skutečnosti skládá z tisíců kůstek naskládaných na sobě a tvořících hustou, věkovitou hmotu. Nahromaděné pozůstatky milionů let života. Hora zakonzervovaného času. Vodorovně sice byla nekonečná, ale svísele ne — podle všeho se tyčila nějakých čtyřicet padesát metrů vysoko a pak přecházela v hladkou rovnou linku. Nebyla vyšší než univerzitní knihovna.

„Jak těžké by podle tebe bylo na ni vyšplhat?“ zeptal se Peter.

Zamířili pryč od fronty. Zástup postupně řídil, dokud se úplně nerozptýlil. Teď mohli přistoupit k patě zdi bez vyrušování. Fantomy kdovíproč nejevily o šplhání po zdi zájem, snad proto, že je nic nenutilo spěchat, a snad proto, že se svou chatrnou tělesností se na takovém povrchu nemohly pořádně uchytit.

Škoda, říkala si Alice, protože zeď byla pro lezení opravdu ideální. Všude z ní čouhaly kusy kostí — krásné chyty, snadno uchopitelné — a kromě toho byla plná rýh jako

stvořených k tomu, aby se o ně člověk zapřel nohama. Alice byla vděčná, že stěna se skládala jen z kostí. Veškeré vlasy, srst, krev a chrupavky už se zřejmě dávno rozpadly. Nezapáchala a neobsahovala stopy krve. Z hlediska povrchu na tom byli báječně. Alice zvedla hlavu a uviděla coloradské Flatirons i anglický Peak District, uviděla spoustu korbelů, komínů a spár. Asi jediný problém bude vydržet. Ale třeba si nahoře budou moct odpočinout.

Zhluboka se nadechla, protáhla si ruce a zalovila v batohu. „Co děláš?“ chtěl vědět Peter.

Alice rozdrolila v prstech kus křídý. „Kvůli úchopu,“ odpověděla. „Takhle ti to nebude klouzat, až se ti začnou potit dlaně.“

„Jak to víš?“

Vetřela si křídový prach do dlaní. „V Coloradu jsem chodívala lézt. Občas si něco slezu i dneska, na kampusu je horolezecký klub.“

„Velmi americké.“

„Mlč.“ Napřáhla ruku k nejbližšímu kusu vyčnívající kosti, nohama našlápla na stupy a vytáhla se nahoru. „Dělej to, co já. Nedívej se dolů.“

Pustili se do šplhání. Alice s potěšením zjistila, že to jde nádherně snadno. Chyty byly dobré a stěna plná třecích ploch. Pro jistotu za každý chyt nejdřív zapáčila, než na něj přenesla váhu, ale všechny kosti držely pevně. Veškerá hmota byla po tisíciletích hromadění upěchovaná tak důkladně, že se nikde nic neviklalo.

Chvilí jen šplhala a šplhala. Vychutnávala si pevnost svého úchopu a lehkost, s níž přehmatávala z jednoho chytu na druhý. Vypětí i neustálé opakování byly příjemné. Lezení je meditativní, vyžadovalo od ní veškeré soustředění a tlumilo vysílání toho úzkostného rádia v její hlavě.

Taky bylo hezké uvědomit si, že to pořád ještě umí. Posledních pár měsíců na sebe moc nedbala a bála se, že už jí zakrněly svaly. Na druhé straně teď byla mnohem štíhlejší. Nemusela tahat takovou váhu — byl to znatelný rozdíl, ačkoli si nebyla jistá, jestli se v tom nádherně lehkém pocitu odráží opravdová hbitost, nebo spíš motání hlavy způsobené nedostatkem jídla.

Po chvíli se zastavila, aby se rozhlédla. To ji v Coloradu při lezení vždycky bavilo. Ráda si připomínala, jaká vzdálenost ji dělí od země. Nevyvádělo ji to z míry. V téhle výšce už byla tak daleko, že nemohla dělat nic jiného než pokračovat ve šplhání, a ta neoddiskutovatelná skutečnost jí pomáhala vytěsnit zbytečné pocity jako třeba strach.

Pod ní se táhlo nekonečné peklo, pláně naplavenin a povlnných přesypů. Pro její unavené oči se tahle část pekla zredukovala na dva zvlněné barevné bloky — hebkou šed' pod ní a zastřenou oranž' planoucí nahoře, narušenou jen sluncem, které jako by neustále právě zapadalo. Bylo to docela hezké.

„To je šílenost,“ poznamenala. „Ale je odsud krásný výhled. Jak to zvládáš?“

Peter neodpověděl.

„Murdochu?“

Sklopila oči. Peter byl mnohem níž, než si myslela, asi se zastavil už před notnou chvílí. Všechny končetiny se mu třásly. Čelo se mu lesklo potem. Urputně mrkal na stěnu a vypadal, jako by se snažil nepozvracet.

„Murdochu?“

V první chvíli měla dojem, že ji ani neslyší. Nakonec ale odpověděl: „Zřejmě prožívám panickou ataku.“

Vůbec se to nehodilo, ale Alice se zasmála. „Ty se bojíš výšek, Murdochu?“

„Nechtěl jsem ti to říkat,“ vypravil ze sebe. „Myslel jsem si, že se prostě — přemůžu —“

„Vyšplhat nahoru byl tvůj nápad!“

„Ano, ale myslel jsem to jen teoreticky,“ zasténal. „Proboha, Lawová —“

„To zvládneš, to zvládneš,“ uklidňovala ho rychle. „Hele, už jsi vylezl tak vysoko —“

„Ale teď mi to docvaklo a já se nemůžu hnout.“ Pevně zavřel oči. „Bože můj, Bože můj —“

„Nemluv. Jen dýchej.“ Na Alice dolehla závažnost situace. Zachovala klid. Už několikrát přemlouvala studenty, aby nevzdávali seminář profesora Grimese. Tak či onak měla spoustu praxe v tom, jak někomu rozmluvit strach. „Kus nad tebou trčí pevné madlo. Můžeš si na ně stoupnout, předklonit se a nechat ruce odpočinout. Myslíš, že zvládneš ještě pár chytů?“

„Nemůžu se pustit.“ Peter znovu zaúpěl. „Zápěstí...“

„Udělej to, nebo je po tobě,“ houkla na něj Alice. „Hni se, Murdochu. Nemysli, prostě to udělej.“

Peter ji nějakým zázrakem poslechl. Nahmátl nohama oporu a přitiskl se ke zdi s rozpřaženýma rukama, aby neztratil rovnováhu. Hrud' se mu dmula vyčerpáním.

„Výborně,“ pochválila ho Alice. „A teď — teď se rozkoukej, vrať se do normálu...“

„Ruce mám jako v ohni,“ vydechl Peter.

„Zbytečně si pomáháš palci. Podívej.“ Zvedla ruku. „Snaž se viset spíš na zbylých čtyřech prstech. Víc tření ani nepotřebuješ. Jenom se zahákni, netlač na pilu.“

Peter se chvíli jen tiskl ke stěně a oddechoval. Alice přemítala, jestli ji vůbec slyšel. Pak ale nesměle napřáhl ruku, druhou se přidržel na stěně a natáhl prsty.

„Dobře. To zní... celkem logicky.“

„A když si budeš potřebovat odpočinout, najdi si pořádný stup, narovnej se a opři se o stěnu jako teď. Tím ulehčíš rukám. Chápeš?“

Rázně přikývl. Oči měl vytřeštěné.

„Nejhorším nepřítelem je váhání. Jakmile uvidíš chyt, prostě po něm hmatni. Jak se začneš rozmýšlet, budeš se akorát vyčerpávat. Chápeš?“

„Ano, paní učitelko.“

„Sklapni, Murdochu, zachraňuju ti život.“ Znovu si ve třela do dlaní prach z křídly a pak mu ji podala. „Nakřídjuj se, potíš se.“

Peter poslechl. Pokračovali v lezení. Z tohoto úhlu nebylo poznat, jak jsou vysoko, jestli už jsou za půlkou, nebo ne. Veškeré vzdálenosti a povrchy se smrskly na abstrakce, linky na plátně. Alice po obou stranách viděla jen nekonečný pás zubatě bělí a pak nebe nebo zemi. Nemohla si rozvrhnout zbytek cesty. Mohla jen ignorovat plynutí času i rychle se blížící meze své výdrže a dál natahovat jednu ruku a potom druhou. Kdo si počká, ten se dočká. Ruce, ruce, nohy, nohy. Ruce, ruce, nohy, nohy.

Konečně nahmátla pravičkou rovnou, širokou plochu. Odvážila se zvednout hlavu. A je to, už žádná zeď, jen obloha, zvládla to. Ve fitku tomu říkali topování. Zhluboka se nadechla, naposledy pořádně zabrala a vytáhla se přes okraj. Pak se vyškrábala na kolena a zadívala se dolů.

Peter k ní vzhlížel očima vyvalenýma strachem. Klepal se jako osika. Lekla se, že by se mohl pustit. Pořád ještě byl víc než metr pod ní, tak daleko, že by ho nevytáhla.

„Už jsi blizoučko,“ zavolala na něj. „Už tam skoro jsi. A tady nahoře je rovina, skoro metr široká, tady si můžeme odpočinout, jenom se musíš dotáhnout.“

Asi něco odpověděl, ale Alice neslyšela co. Jen utrápené zasípění.

„Jenom se na mě podívej,“ radila mu. Zvedl hlavu. „To je ono.“

Rozechvěle se napřáhl k dalšímu chytu. Pak k dalšímu.

„A teď nohy,“ šeptala. „Hlavně klid. Dobře, dobře, teď ještě jeden.“

Nahmátl rukou vrcholek. Chytila ho za zápěstí. Potom dohmátl i druhou rukou, a to už stačilo k tomu, aby ho vytáhla nahoru. Pořádně zabrala a Peter se s výkřikem svalil na ni.

Chvíli leželi bez hnutí a ztěžka dýchali. Alice ucítila na krku jakési vlhko. Sklopila hlavu a uviděla, jak k ní Peter tiskne zkrabacenou tvář. Plakal.

„To nic,“ zamumlala. „Zvládl to.“

Nejradši by se zpod něj vyprostila, ale Peter se pořád ještě trásl — trochu jako muž po souloží, pomyslela si nemístně — a jí připadalo lepší nechat ho chvíli na pokoji. Zaklonila hlavu, zavřela oči a ponořila se do sladké únavy, která jí tepala v končetinách.

Panebože. Už dlouho nebyla tak rozbolavělá. Vyčerpaná, to ano, ale tahle tepající bolest, tahle křiklavá připomínka, že ze svého těla vydala všechno a nesložila se, že vůbec má tělo, které něco takového dokáže, byla příjemná.

Snažila se soustředit na to hezké pálení. Ne na Peterovo teplo na prsou. Ne na absurdnost toho, že na ní leží, což bylo ve srovnání se skálomezectvím v pekle na celé situaci kdovíproč to nejsměšnější. Ne na prapodivný neklid v útrokách, který v ní probouzela jeho bezbrannost, jeho odkázanost na ni, a na to, jak moc jsou neuspokojivé, třebaže si tak dlouho přála, aby na sobě Peter dal znát aspoň nějakou

slabinu. Tohle všechno mu však jen dodávalo na lidskosti, a čím se jí zdál lidštější, tím hůř se v něm vyznala.

Nakonec přestal vzlykat. „Promiň.“ Slezl z ní a posadil se. „Je mi hrozně trapně.“

„Není proč,“ špitla pořád se zavřenýma očima Alice.

„Když já se tak bojím. Takhle jsem se snad ještě v životě nebál.“

„To je přirozené.“

„Mám pocit, jako bych se měl při každém pohybu zřítit. Vždycky když se pouštím, mám dojem, že to bude můj konec.“

„Člověk hned tak nespadne.“ Alice se zvedla do sedu a poplácala ho po koleni. „Důvěřuj svému tělu. Nespadneš.“

Neřekla mu, jak běžně se stává, že člověk uklouzne, a jak hezký je to pocit. Ten úlek z uvolnění. Ten zlomek vteřiny, kdy ztratíš veškerý kontakt se stěnou, kdy všechny opory selžou. Následný stav beztlíže. A zadunění. V Coloradu všichni pořád odskakovali od skalní stěny v nejrůznějších ošemetných polohách, jen aby rozesmáli kamarády.

Občas to dělala schválně. Pustila se těsně pod vrcholkem, nebo prohmátla chyt určený pro začátečníky. To ji bavilo nejvíc. Byly tak pevné, vypouklé, aby šly snadno do ruky. Smeknout se z nich stálo dost úsilí. Člověk musel chtít spadnout.

Těšilo ji, jak je to všechno chatrné. Jak rychle se země zvedne, pokud přestaneš třeba jen na okamžik dávat pozor. Když vydechneš, se vším se smíříš a prostě... se... pustíš. Byl to hezký pocit, umět padat. Otúknout si to nejhorší. Vědět, že i tahle možnost přichází v úvahu.

Bylo jí jasné, že tenhle poznatek se teď zrovna moc nehodí, a tak si své úvahy nechala pro sebe.

„Myslíš, že ještě budeš moct?“ Ohlédla se přes rameno a v tu chvíli přistihla Petera, jak se na ni dívá s opravdu hodně zvláštním výrazem.

Nebyla z něj vůbec moudrá. Údiv to nebyl, to ne. A už vůbec ne touha. Ale jakási vykulená, udivená zranitelnost, nebo spíš dětská upřímnost, takový popis by k tomu seděl nejmíc. Nelíbila se jí. Až moc dobře ji znala. Připomínala jí verzi sebe sama, jich dvou, která už neexistovala. Probouzela v ní pocity, a to bylo nepříjemné, protože během uplynulého roku Alice i Peter dospěli k závěru, že nejlepší bude před tím druhým předstírat, že jsou oba necitliví jako kámen.

Ta chvíle se vlekla, dokonce tak dlouho, až Alice otevřela ústa a zapátrala po čemkoli, čím by přerušila ticho. Pak ale ten okamžik odezněl. Peter zamrkal, otřel si dlaně o stehna a na kolenou se otočil, aby viděl za zed'. „Proboha.“

Alice ho napodobila.

Nejdřív si myslela, že se dívá na moře, protože jako první se dostavil dojem zvířeného pohybu, z něhož se jí dělalo špatně od žaludku, nepřetržitého pění hmoty. *To se mi zdá*, napadlo ji. A pak *Ale ne, už ne*. Občas se jí to totiž stávalo, vlastně pořád — jakmile přestala ostřit, začalo se jí do zorného pole prodírat všechno možné, samé neskutečnosti, mnohohlaví hadi a vlci požírající slunce. Kamarádka, která studovala neurovědu, jí jednou řekla, že zrak je převážně paměť, mozek vidí nějaký vzor a zbytek už si doplní. Alicino paměťové úložiště však bohužel praskalo ve švech. Měla porouchaný párovací mechanismus a její mozek si doplňoval vzory naprosto nevhodnými věcmi. Z tabulí dělal parkoviště, z jabloní Ježíše na kříži. Často stála ve frontě u pokladny v supermarketu Sainsbury's a vídala na pásu místo zelných hlávek mrtvolu.

Ale dělo se to, jen když se nesoustředila. Teď se soustředila ze všech sil, a vždycky když utkvěla očima na nějakém konkrétním bodě, plocha se ustálila a Alice rozeznala obrysy zřetelné krajiny — hor a pouští, křivolakých stezek, ohraničených území, kterých snad bylo osm. Jednou zamrkala a uviděla něco jako Cambridge z ptačí perspektivy, zvonice, nádvoří kolejí a staré zděné budovy kateder spojené dlážděnými uličkami. Ale ať se snažila sebevíc, nedokázala ten pohled udržet dlouho. Nemohla za to, krajina si s ní pohrávala. Bylo to jako dívat se na autostereogram. Jakmile třeba jen maličko změnila úhel pohledu, obraz se od základu změnil. Rovné pěšiny se jí před očima změnilly v klikatá bludiště. Rozlehlý terén se přetvořil v hvězdicový vzor. Spatřila korálové útesy. Spatřila třpytivou černou linku, která jako by občas obtáčela celou sféru, jindy se ale smrštila do tečičky uprostřed kruhu, černé díry vtahující všechno ostatní do sebe.

Alice se snažila zaostřit, vědomě vnutit peklu zmapovatelný vzhled. Pak ale ucítila za očima ostrou bolest a musela odvrátit zrak.

Peter si tiskl ruce ke spánkům. *Díkybohu*, pomyslela si Alice, *taky to vidí*.

„A tam my jdeme,“ řekl nervózně.

„Ano.“

Zbledl. „Zmizíme beze stopy.“

„Ale nezmizíme.“ Alice neměla ponětí, kde se v ní vzala ta sebejistota, jen věděla, že žádné jiné líčení výpravy do pekla se o terénu připomínajícím pouťový dům hrůzy nezmiňovalo. Všichni ostatní si užili příjemnou túru standardního euklidovského ražení a správně by si ji tedy měli užít i oni.